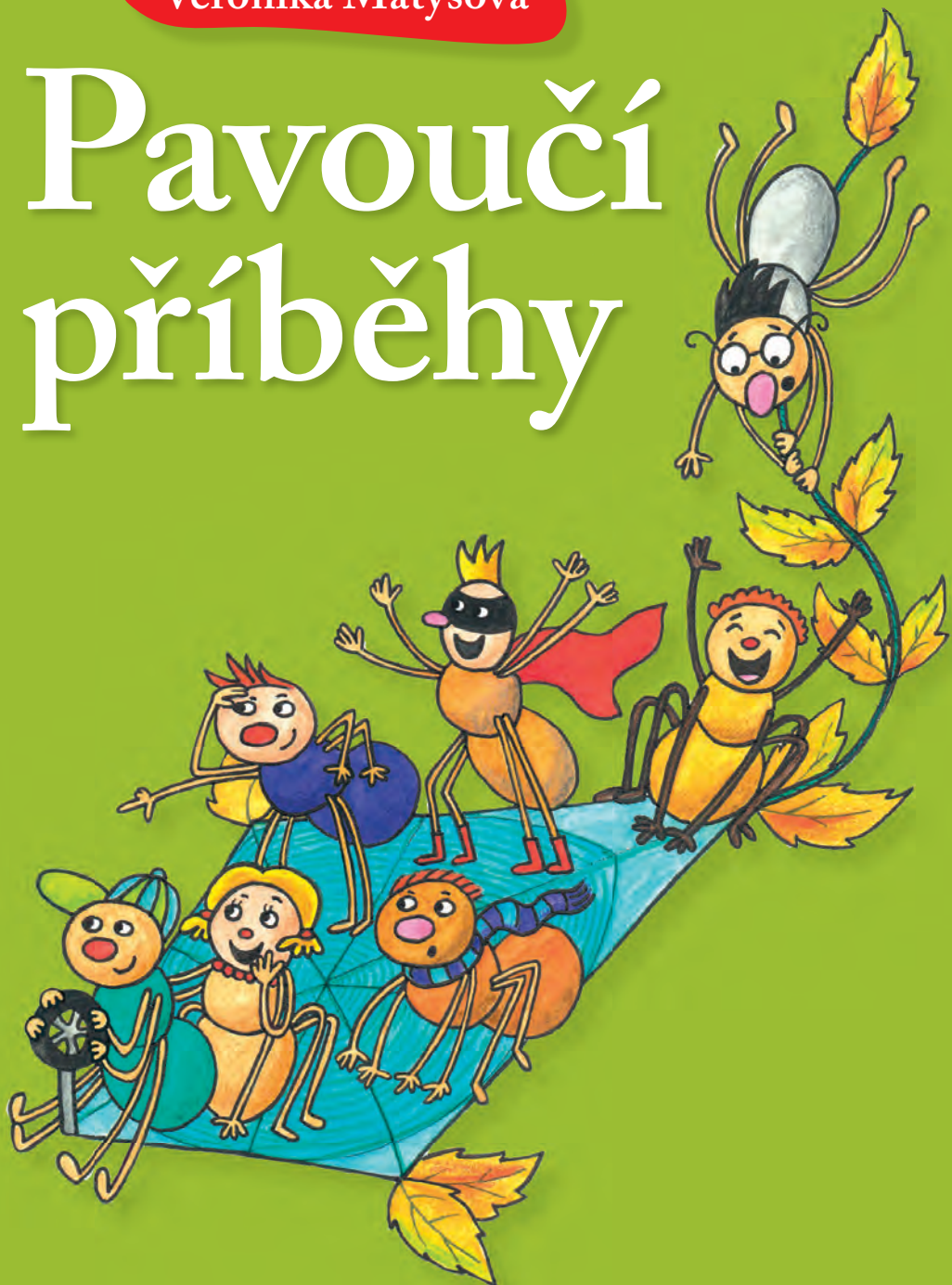

Veronika Matysová

Pavoučí příběhy

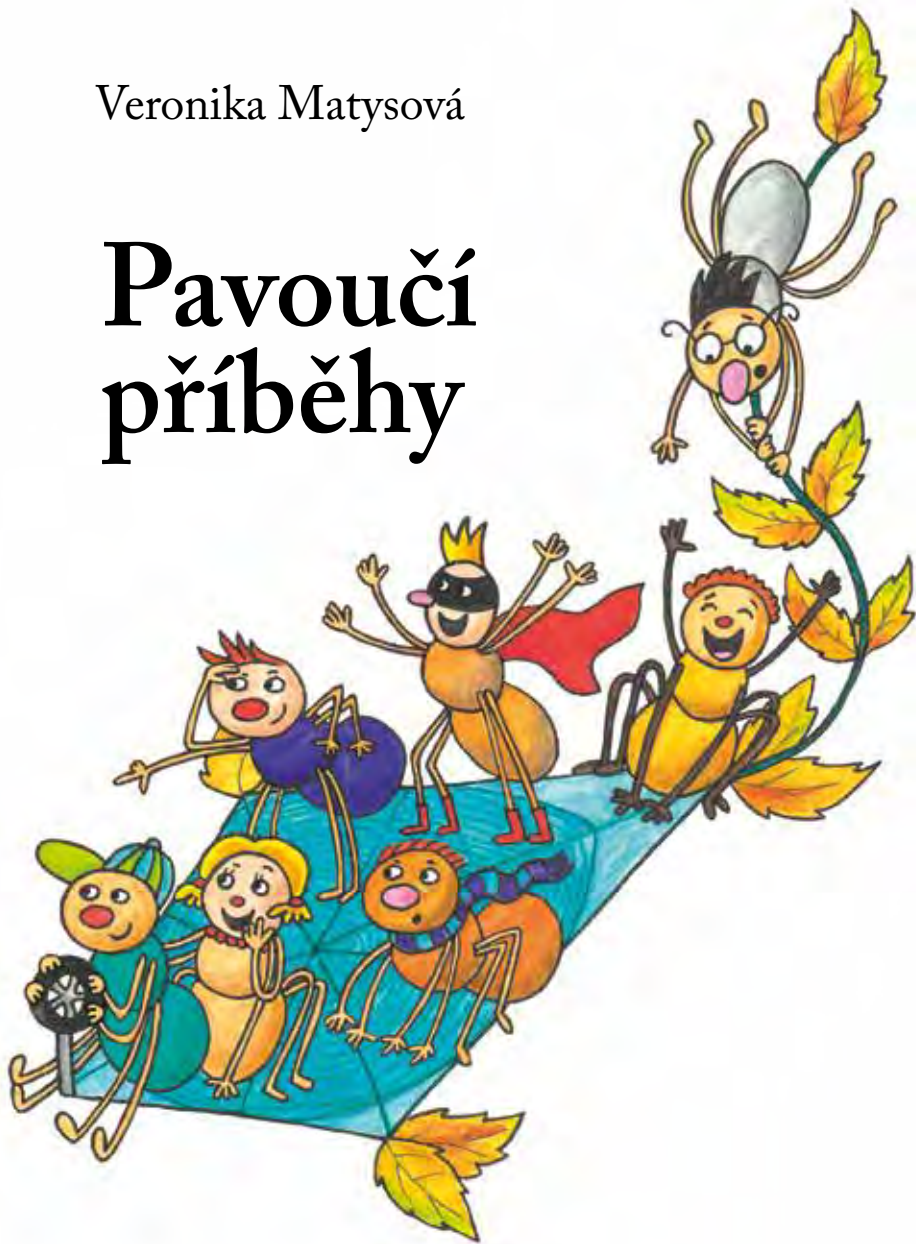
Ilustrace Jitka Římánková

GRADA®

Veronika Matysová

Pavoučí příběhy

Ilustrace Jitka Římánková

Grada Publishing

Vendulka s Jeníkem nedočkavě poposedávali ve třetí lavici v řadě u okna. Byli stejně nervózní jako ostatní žáci 1. B. Nebylo divu – právě se rozdávalo závěrečné vysvědčení! Jeníkovi šly hlavně počty a Vendulce hlavně čtení – čemuž se nepřestávali divit. Jak je to možné, že jsou tak rozdílní, když dělají odmalička všechno stejně? Jsou přece dvojčata!

A už to přišlo. Oba šli naráz ke stolu paní učitelky, nemohli přece jít jeden bez druhého! A oběma naráz také spadl kámen ze srdce, když se na vysvědčení zaskvěly samé jedničky. To budou mít rodiče radost!

Utíkali domů s větrem o závod – už z dálky přitom mávali mamince, která je sledovala z okna kuchyně. Začali mávat ještě divočeji, když se za maminkou v okně neočekávaně objevil i tatínek. Měl být přece v práci! Doma je rodiče nejprve objali, a pak jim předali obrovskou čokoládu. Každému jednu, to se rozumí. Vendulka s Jeníkem se měli moc rádi, ale když šlo o čokoládu, neznali bratra (ani sestru). Pak šli všichni společně na zmrzlinu. A potom – začaly prázdniny.

Rodiče si nemohli vzít dovolenou hned od začátku prázdnin, a tak děti putovaly na první týden k babičce na venkov. Moc se těšily. Babička měla krásnou, velkou chalupu a spoustu domácích zvířat – koček, slepic, králíků... a navíc uměla vyprávět zajímavé příběhy. Na ty se Vendulka s Jeníkem těšili ze všeho nejvíc. Následující den ráno je tam tatínek odvezl autem, vypil u babičky – své maminky – šálek kávy a hned zase odjel do práce. Děti celý den běhaly po zahradě a hrály si s koťaty, která se před pár měsíci narodila toulavé mourovaté kočce, jež už u nich zdomácněla.

Když nastal večer, umyly se, převlékly se do pyžámek a lehly si do postýlek ve svém pokojíku v podkroví. To už se ve dveřích objevila babička, která jim jako obvykle přišla vyprávět příběh na dobrou noc. Avšak jen co usedla na vyřezávanou židli mezi postýlkami, Vendulka vypískla: „Babíí, pavouk, dělej něco!“ Ukazovala přitom prstíkem

na protější stranu místnosti, kde se nad starou almarou pnula hustá pavučina.

Babička se usmála: „Ale to je přece Pepík, nic ti neudělá!“

Jeník vyskočil z postýlky a utíkal se podívat z větší blízkosti. Stoupl si pod pavučinou na špičky bosých nohou a s převahou o deset minut staršího sourozence prohlásil: „No jasně, je úplně neškodnej, neboj!“

Vendulka babičce i Jeníkovi důvěřovala, jejich slova ji však tentokrát úplně nepřesvědčila. Krčila se pod svou modrobíle pruhovanou peřinou, jako by čekala, že po ní pavouček každou chvíli skočí.

Babička opět s úsměvem zavrtěla hlavou. „Víte co, děti, už vím, o čem vám budu dneska vyprávět. Příběh Pepíkova vzdáleného bratrance, pavoučka Míly, který díky svému snu dokázal zachránit život jednomu malému chlapci. Chcete?“

„Jasně!“ zvolal Jeník a utíkal zpátky do postýlky.

„I ty, Vendulko?“ zadívala se babička pozorně na vnučku.

Vendulka nejistě kývla.

„Uvidíš, že pak už se budeš na pavoučky dívat jinak,“ pohladila ji babička po vlasech.

„Odkud ten příběh vlastně znáš, babičko?“ zajímalo Jeníka, který vždy o všem přemýšlel trochu hlouběji než Vendulka.

Babička se usmála, tentokrát potutelně.
„To je moje tajemství. Jednou na ně ale sami přijdete. A teď už poslouchejte!“

A babička začala vyprávět. Děti jí visely na rtech.

Celé město zakrývá neproniknutelná tma.

V samém centru propletených uliček ale plápolá obrovská vatra. Plameny šlehají do výšky desítek metrů a pohlcují obytný dům. V nejvyšším patře stojí v okně malý chlapec a zoufale naříká. Neohrožený Míla si vyhrnuje rukávy a vrhá se mu na pomoc.

Rychlostí světla tká záchrannou síť, kterou rozprostře pod okny domu, uplakané dítě pochopí a skočí – a je zachráněné! Všichni Mílovi tleskají a volají: „Míla je hrdina! Je to hrdina!“

Míla slastně přivírá oči a nechce se probrat ze svého snění. Natolik se to toho příběhu ponořil, že zapomněl, kde je. Že ve skutečnosti sedí ve své pavučině za gaučem v obývacím pokoji rodiny Pospíšilových a žádný hrdina není.

A kromě toho, jaké je to jméno pro superhrdinu – Míla? Superpavouk Míla... vždyť to zní směšně! Jak má s takovým jménem vykonat hrdinský čin? Většina pavouků se svými jmény nezabývá, Míla ale přece není jen tak obyčejný pavouk. Je z rodu křížáků a každý přece ví, jaké hrdinské činy křížáci v minulosti vykonali! Chlapci se o tom učili ve škole v dějepisu, Míla dobře poslouchal, když je z toho tatínek zkoušel.

Jediné vzrušení v Mílově životě představují akční filmy, které hltá, kdykoli může. Už viděl většinu bondovek, Supermana i Batmana. Jeho nejoblíbenějším filmem je samozřejmě Spiderman. Kdyby tak dokázal ovládat video – když by byl doma sám, pouštěl by si to DVD pořád dokola! Tak jednoduché to ale není, a tak se musí spoléhat na vkus Pospíšilovic kluků. Ten se však naprosto shoduje s jeho.

Zatím viděl pouze první díl Spidermana, ale doufal, že se brzy dočká i dvojky.

Z úvah ho vytrhuje hlas nejstaršího Martina, který právě oznamuje svým dvěma mladším bráškům, Danovi a Ondrovi: „Dneska dávají Skleněné peklo, o požáru v americkém mrakodrapu!“

Míla ve své pavučině nadšeně poskočí. Samozřejmě miluje i katastrofické filmy. Čerpá z nich spoustu námětů pro své hrdinské fantazie. Nemůže se dočkat, až se bude dívat.

Konečně se celá rodina usadila u televize. Míla počkal, až budou všichni věnovat pozornost obrazovce, a tiše se spustil až na zem. Pod rouškou tmy se plížil po koberci pod gaučem až na samý kraj, odkud bude moci film sledovat. Věděl, že musí zůstat skrytý zrakům všech, jinak to bude jeho konec.

V televizi už běžela úvodní scéna filmu. Zpočátku se Míla nudil, ale jen do chvíle, než vypukl požár. Pak ho děj zcela upoutal. Natolik se vžil do příběhu, že se úplně zapomněl a popolezl blíž k televizi, na část koberce ozářenou jejím modravým světlem. Když se ozval vyděšený jekot, nejprve jej považoval za součást filmu. Když však táta Pospíšil přiskočil k vypínači a rozsvítil, došlo mu, že se právě sám ocitl uprostřed katastrofy.

„Dělej něco, vidíš, že utíká!“ ječela maminka Pospíšilová, která vylezla na gauč ve snaze dostat se co nejdále od Míly.

Míla zpanikařil a rozběhl se zpátky pod pohovku. To se však paní Pospíšilová rozječela ještě víc, seskočila z gauče, přeběhla na druhou stranu místnosti a odtamtud volala: „Odsuňte ten gauč! Zbavte se ho!

Vyhodte ho, zabijte ho, cokoli, jen ať už tady není!“

Superpavouk Míla měl strašlivý strach, tak velký, jaký ještě nikdy v životě nepoznal. A to nejhorší mělo teprve přijít. Zjistil, že se mu najednou zvedá strop nad hlavou, jak pan Pospíšil začal odsunovat gauč od zdi a objevil jeho pavučinu.

Teď už opravdu nemá kam utéct! Míla se snažil schovat ve vysokých vlasech koberce, ale marně. Obývák byl tak rozlehlý a bylo jich na něj přesila... Ale vždyť jim nic neudělal, jen se chtěl dívat na televizi...

Vtom ho cosi přiklopilo a Míla se ocitl v naprosté tmě. Během vteřiny si uvědomil, že ho sevřela dětská pěstička, která se vzápětí zasunula do kapsy kalhot. „Hele, utíká oknem pryč!“ volal Ondra, který svíral pěstičku kolem Míly velmi opatrně, aby mu neublížil. „Tam hrozně prší, vždyť zmokne, chudáček!“ dodal a nakláněl se z okna, aby svá slova podtrhnul.

„Opravdu jsi ho viděl vylézt ven?“ ptal se tatínek a Ondra horlivě přikyvoval.

„Tak to okno rychle zavřete, aby nemohl zpátky!“ volala maminka a pan Pospíšil ihned udělal, co si přála.

Maminka vzápětí zamířila pro vysavač a Mílovu pavučinu za gaučem bez milosti vysála. „Nenapadlo mě, že sem může vlézt pavouk. Musíme ten gauč odsunovat častěji!“ prohlásila. Pak tatínek přisunul gauč zpátky a všichni znovu usedli k filmu, kde se mezitím požár rozhořel ještě zuřivěji.

„Musím čurat,“ řekl Ondra tiše a vyšel z obýváku. Místo na záchod však zamířil do pokoje chlapců. Zavřel za sebou dveře a potmě začal lézt nahoru na palandu. Nechtěl rozsvítit, aby případně nevyvolal pozornost. Přidržel se přitom pouze levou rukou, protože v pravé stále svíral vyděšeného Mílu.

Když byli nahoře, usadil se Ondra na polštář a vytáhl ruku z kapsy. Rozevřel pěstičku a pohlédl na roztřeseného Mílu. „Už jsi v bezpečí,“ ujistil ho. „Ale měl jsi namále, kamaráde. Máma se pavouků hrozně bojí.“

Ona se mě bojí? podivil se Míla. Vždyť je o tolik větší než já! Pak se zamyslel: Nebo že by se doslechla, že jsem Superpavouk? Pak by to možná dávalo smysl...

Ondra natáhl ruku a položil Mílu na šatní skříň vedle palandy. „Vlez si tady za to, tady tě nikdo hledat nebude. Ale radši nevylézej ven, podruhé už bychom nemuseli mít takové štěstí,“ dodal.

Vyčerpaný Míla poslechl. Zalezl za skříň a utkal si jen velmi jednoduchou pavučinu, aby měl kde přespat.

Ondra se vrátil do obývacího pokoje právě včas, aby stihl stěžejní část filmu, kde už hasiči spojili síly s architektem budovy a snažili se požár uhasit. Když film skončil, poslali Ondru jako nejmladšího do koupelny jako prvního. Když byl umytý a převlečený do pyžama, přiběhl do pokojíku, vylezl na palandu a zavolal na Mílu: „Pavoučku, spíš? Chceš vědět, jak to dopadlo?“

Míla nemohl uvěřit svým uším. Chlapec se mu chystal dovyprávět zbytek filmu! Nadšeně vylezl zpoza skříně a usadil se na ní. „Moc nevykukuj, co kdyby někdo přišel a uviděl tě. Stačí, že vím, že nespíš! Tak poslouchej. Když záchranáři zjistili, že se nepodaří dostat lidi z nejvyššího patra dolů po schodech, rozhodli se vyrobit lanovku a posílat je po ní na střechu vedlejšího mrakodrapu...“

„S kým to tu, prosím tě, mluvíš?“ zeptal se Dan, který po chvíli přišel do pokoje také a usedl na spodní postel palandy.

„Ale, povídám si jen tak sám pro sebe,“ odpověděl mu Ondra. Dan byl fajn, i Martin, ale přece jen se jim bál svěřit, že Mílu zachránil. Čím méně lidí o jejich tajemství ví, tím to bude pro Mílu bezpečnější. A pak dodal šeptem směrem za skříň: „Dopovím ti to zítra!“

A Míla spokojeně usnul ve své nové skryši, šťastný, že má kamaráda. Toužil se mu nějak odvděčit. Ale nevěděl jak.

Jednoho dne mu však osud poskytl příležitost. Martin a Dan přiběhli domů celí vyděšení a už ode dveří udýchaně volali: „Mami, tati, propadla se stará cihelna, Ondra uvízl v troskách!“

Míla sebou za skříňí polekaně trhnul. „Cože? Ondra je v nebezpečí? Musím mu jít na pomoc!“ Bez rozmyslu se spustil na zem, oběhl skříň, držel se při zdi a doběhl až k vchodovým dveřím. Odhodil veškerý strach, bleskurychle se vyšplhal na tatínkovu bundu a schoval se do kapuce. Doufal, že si pan

Pospíšil bundu oblékne.

A nespletl se.

Pan Pospíšil popadl bundu,
jen si ji přes sebe přehodil,
nazul si boty a s chlapci
i maminkou v patách utíkal
ke staré cihelně.

„Copak vám pořád ne-
říkáme, že tam nesmíte
lézt?“ hubovali ces-
tou vyděšení rodiče.
„Že je to nebezpeč-
né a nesmíte si tam hrát?“

Když doběhli na místo, už tam byli i hasiči a zá-
chranaři, kteří se snažili chlapce v troskách nalézt.
V nestřeženém okamžiku se Míla dostal z tatínkovy
kapuce, zhluboka se nadechl a skočil do přilehlého
křoví. Pak se spustil na zem a utíkal trávou do trosek
staré cihelny. Vlezl dovnitř a začal se vyptávat všech,
které cestou potkal – žízal, brouků i mravenců:
„Neviděli jste tu zasypaného malého chlapečka?“

Žížaly jen ospale kroutily hlavou, mravenci ale měli zvědy všude. „Pojď s námi, zavedeme tě k němu!“ řekli mu. A své slovo dodrželi.

Míla objevil, že pod cihelnou byly vykopané staré tunely, v nichž se zřejmě kdysi dávno ukládalo víno. Ondra zůstal uvězněný v jednom takovém tunelu, záchranáři ho však hledali na úplně jiné straně. Míla zoufale přemýšlel, co by měl dělat. Slyšel Ondrův tichý hlásek: „Tady jsem, pomoc, tady jsem...“

Míla přešel trosky a rozběhl se k Ondrovi. Ten měl dost místa jen tak na to, aby v zasypaném prostoru klečel na čtyřech. Svítil si přitom maličkou baterkou, kterou nosil jako přívěsek na klíčkách.

Když se Míla objevil v mezeře mezi kameny, Ondra na něj chvíli nevěřícně zíral, ale pak se v jeho obličejí umazaném od hlíny a prachu rozzářil úsměv: „To jsi ty! Jak jsi mě našel? A jak se odsud dostaneme?“

Míla mu vyběhl na ruku, ale pak zase skočil dolů a utíkal k mezeře, kterou se tam předtím protáhl. Ondra popolezl za ním, ale řekl: „No jo, ty se tudy protáhneš, ale co já?“

Ale Míla mu zase vyběhl na ruku a znovu skočil na zem.

„Ty chceš, abych ty kameny dal pryč?“ napadlo Ondru a zkusil to. A kupodivu to šlo! Rychle zjistil, že když odstraní menší kameny, povolí i ty větší, a přitom stabilita jeho malé jeskyňky zůstává neporušená. Po chvíli už tam měl dost místa na to, aby tam strčil hlavu a za chvíli protáhl i zbytek těla.

„Páni, jsme zachráněni!“ zvolal Ondra. Ale zatím se nacházel kdesi hluboko pod cihelnou, v tunelech ponořených do tmy.

